

# Veerkracht

Roelof Dekker



‘Nou, wat vindt je er van? Is hij niet geweldig!’

De vraag kwam hol en geforceerd op haar over. Iedereen om haar heen had zich al een mening kunnen vormen omtrent de foto. *De foto*, dacht ze.

Bij de confrontatie met uitgerekend deze foto, drongen zich zoveel emoties aan haar op, dat ze er geen mening over kón vormen. Het enige wat ze zag waren associaties...het net, of in ieder geval de schaduw ervan, wat misschien nog wel erger was, en het tennisracket maar vooral die metaforische citroenen die haar maagzuur omhoog deden komen, evenals het simpele feit dat ze daar op de foto maar wat op het tennisveld lag...net zoals...

Nu ze zich overgaf aan het beeld wat levensgroot voor haar hing, als een ‘snapshot’ van haar bestaan, werd de wereld om haar heen onscherp. Stemmen verstomden, menselijke figuren vervaagden in de mist langs de rand van haar focus. Ze was zich er licht van bewust dat ze zich op deze manier afsloot van de harde omringende wereld. Een karaktertrek die ze menigmaal met haar psycholoog had besproken, maar het waren momenten die ze

koesterde, niet waar ze vanaf wilde. Ze laafde zich in de pijn die opwelde vanuit haar binnenste, alsof een scherp mes diep in haar ziel de afbeelding kerfde welke ze altijd met zich mee zou dragen als een verwrongen zelfkastijding.

Onwillig dwaalden haar gedachten af naar die dag...

‘Karin! Kijk uit!’

Ze keek om, maar er was geen tijd meer om te reageren, terwijl in haar herinnering dit moment een eeuwigheid leek te duren. De motorrijder die verstijfd op zijn stalen ros naar haar keek door zijn open vizier, hing als bevroren in haar blikveld. Hij was zo dichtbij geweest, dat zijn staalblauwe ogen een onvergetelijke indruk bij haar achterliet.

Toen, de klap.

En tot het moment dat ze haar ogen weer opende, waren er geen herinneringen, alsof iemand de film had gestopt, doorgespoeld en weer had aangezet. Later hoorde ze, dat ze bijna vier meter door de lucht was geslingerd, en hard was neergekomen op het grasveld naast de weg, wat haar waarschijnlijk het leven had gered. De geur van het pas gemaaide gras in combinatie met gelekte hete olie en opgebrande benzine prikkelde haar neus en brandde in haar ogen. De slapheid van haar lichaam had onwerkelijk aangevoeld terwijl ze daar lag en omhoog keek naar het bladerdek van de grote boom die over haar heen stond gebogen alsof hij haar wilde beschermen tegen het licht van de felle middagzon.

In dat ogenblik had ze gedacht dat ze er net zo uitzag als in de fotoshoot op het tennisveld. Mensen kunnen vreemde ideeën hebben als ze iets overkomt wat ze niet kunnen plaatsen in het moment.

De rest van die dag was als een waas aan haar voorbij gegaan. De shock had haar beschermd tegen de ergste pijn, en tegelijk had het alles verwrongen, alsof Vadertje Tijd als een gestoorde DJ had staan draaien aan de kosmische klok. Tenslotte had de morfine haar doen wegzakken in een euforische droom.

De dagen daarna waren bizar en onwerkelijk. Haar bewustzijn leek een eigen leven te leiden waarbij ze af en toe dingen meekreeg, maar veel tijd voorbij ging alsof ze niet bestond. Stemmen drongen slechts vervormd tot haar door, maar naarmate de dagen voorbij gingen,

werd ze zich meer en meer bewust van wat er werd gezegd, en wat ze daar zelf op antwoordde, hoewel ze meestal nog wartaal uitsloeg.

Ook die staalblauwe ogen, die ze een fractie van een seconde voor de crash zo onwerkelijk scherp voor haar had gezien, zweefden regelmatig door haar blikveld. Ze had geen enkel idee waarom dat gebeurde.

Pas na twee weken, toen haar bewustzijn het toeliet dat ze de wereld om haar heen werkelijk ervaarde, kwam ze daar achter.

De man die haar had aangereken, waarbij hij zelf slechts lichte verwondingen had opgelopen, werkte in datzelfde ziekenhuis. En hoewel hij in een andere vleugel werkte, had hij haar regelmatig opgezocht om zich ervan te verzekeren dat het goed met haar ging. Verwijten deed ze alleen zichzelf. Ze was die dag zo met haar eigen succes bezig geweest dat ze zonder te kijken de weg was opgelopen.

Toch voelde de man zich schuldig, vooral omdat hij zich tot drie keer toe moest voorstellen voordat ze zijn naam kon onthouden. In hun vele gesprekken die volgden, waarbij hij op een kruk naast haar bed zat, had hij zich wel honderd keer verontschuldigd, en had zij evenveel keer gezegd dat dat niet nodig was.

Wat haar na zo'n gesprek echter het meeste bijbleef, waren zijn ogen. Die achtervolgden haar in haar dromen en verwarde haar als hij haar aankeek.

Pas na drie maanden mocht ze weer naar huis en had hij haar in een taxi gezet en uitgezwaaid.

'Karin?'

De stem, tezamen met een hand op haar schouder bracht haar weer terug in de realiteit van de expositie in haar naam.

'Waar was je? Je leek wel aan de andere kant van de wereld met je gedachten.'

Terwijl een lange zucht haar ontsnapte keek ze om zich heen en zag vele gezichten met medelijden in hun ogen haar kant op kijken.

'Sorry, ik was even in gedachten.' zei ze tegen Gwen, die haar agent was geworden daags voor het incident. Hun band had zich nooit goed kunnen ontwikkelen door alles wat er was gebeurd, en Gwen had lang geworsteld met hoe ze met haar moest omgaan.

‘Het was een lange dag, je zult wel moe zijn. Zal ik je man halen, die staat daar bij de bar.

Dan zien we elkaar morgen wel weer, goed?’

Karin was eigenlijk helemaal niet moe, maar voelde er ook niets voor om nog de hele avond plezier te veinzen en knikte bevestigend.

Vijf minuten later keek ze opgelucht en verrassend tevreden in de staalblauwe ogen van Richard die haar krachtig en zachtvaardig optilde uit haar rolstoel.

Ze had veel verloren die dag, maar daardoor ook zoveel gewonnen.

Einde.